

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

13.09.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Zgodność z prawem UE obowiązku tzw. przyspieszonej zapłaty VAT w odniesieniu do wewnątrzspółnotowego nabycia paliw silnikowych - wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 9 września 2021 r. w sprawie C-855/19 (G. Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy). _____ 3

Obowiązek dokumentacyjny sporządzenia dokumentacji cen transferowych przez oddział dla transakcji kontrolowanej polegającej na przypisaniu dochodu/straty do oddziału przez jego jednostkę macierzystą, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.168.2021.2.MS _____ 4

Zgodność z prawem UE obowiązku tzw. przyspieszonej zapłaty VAT w odniesieniu do wewnątrzspółnotowego nabycia paliw silnikowych – wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 9 września 2021 r. w sprawie C-855/19 (G. Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy).

W grudniu 2016 r. G. dokonała 20 wewnątrzspółnotowych nabyć oleju napędowego objętego kodem CN 2710 19 43, który został następnie wprowadzony do składu podatkowego. W związku z ww. transakcjami G. nie rozliczyła VAT należnego w terminie pięciu dni od wprowadzenia oleju napędowego na terytorium kraju, zgodnie z art. 103 ust. 5a ustawy o VAT. Ponadto nie złożyła ona również, z naruszeniem art. 99 ust. 11a tej ustawy, miesięcznej deklaracji dotyczącej tych nabyć w terminie do piątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek ich zapłaty. Decyzją z dnia 6 kwietnia 2018 r. organ podatkowy nałożył na G., tytułem zaległości podatkowych za grudzień 2016 r., obowiązek natychmiastowej zapłaty należnego VAT wraz z odsetkami. Wyrokiem z dnia 10 lipca 2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy oddalił skargę G. na tę decyzję. Rozpatrując skargę kasacyjną G. Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił się do TSUE z pytaniami o zgodność regulacji ustanawiających obowiązek tzw. przyspieszonego poboru VAT w odniesieniu do wewnątrzspółnotowego nabycia paliw silnikowych z art. 110 Traktatu o funkcjonowaniu UE (TFUE) oraz art. 69, 206 i 273 Dyrektywy VAT.

Rozpatrując pytania prejudycjalne zadane przez NSA Trybunał stwierdził, iż artykuły 69, 206 i 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który ustanawia obowiązek zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT) od wewnątrzspółnotowego nabycia paliw, zanim podatek ten stanie się wymagalny w rozumieniu tego art. 69.

Komentarz eksperta

Przepisy ustawy VAT, które były przedmiotem orzeczenia Trybunału, zostały wprowadzone w sierpniu 2016 r. w ramach tzw. pakietu paliwowego, którego celem było uszczelnienie systemu poboru podatku

VAT i akcyzy w branży paliwowej. Razem z innymi pakietami uszczelniającymi (tzw. pakietem energetycznym i pakietem przewozowym) stanowiły one odpowiedź ustawodawcy na działania grup przestępczych związane z wyłudzeniami podatku i szarą strefą polegającą na omijaniu opodatkowania w odniesieniu do paliw sprowadzanych do Polski z innych państw UE.

Od początku obowiązywania przepisy te budziły jednak kontrowersje związane zarówno z ich zgodnością z prawem UE, jak i obciążeniem legalnie działających przedsiębiorców uciążliwymi obowiązkami związanymi z raportowaniem przywozu paliw oraz angażowaniem gotówki w zapłatę podatku, który i tak ostatecznie podlegał odliczeniu.

Z punktu widzenia przepisów Dyrektywy VAT wątpliwości budziło przede wszystkim nałożenie obowiązku zapłaty VAT jeszcze przed powstaniem obowiązku podatkowego z tytułu WNT, a także brak możliwości uwzględnienia w tych płatnościach prawa do odliczenia podatku naliczonego. Podnoszone były także argumenty, że system opodatkowania nabycia wewnątrzspółnotowego paliw silnikowych narusza zasadę równego traktowania transakcji krajowych i transakcji dokonywanych między państwami członkowskimi przez podatników oraz prowadzi do powstania zakazanych przez Dyrektywę formalności związanych z przekraczaniem granic.

W czwartkowym orzeczeniu TSUE potwierdził, że regulacje art. 103 ust. 5a ustawy VAT w zakresie, w jakim nakładają obowiązek zapłaty VAT przed powstaniem obowiązku podatkowego, są niezgodne z przepisami Dyrektywy VAT w zakresie wymagalności podatku (art. 69 Dyrektywy) i, jako takie, nie mogą być traktowane jako dozwolone art. 206 Dyrektywy zaliczki na podatek, ani dozwolony art. 273 Dyrektywy środek specjalny wprowadzony w celu zapewnienia prawidłowego poboru VAT lub zapobieżenia oszustwom podatkowym.

Trybunał odstąpił jednocześnie od wypowiedzenia się w kwestii zgodności omawianych regulacji z art. 110 TFUE, zakazem ustanawiania środków specjalnych, które nakładałyby dodatkowe obowiązki w związku z przekraczaniem granic, a także zgodności z Dyrektywą VAT poboru podatku od

kwoty brutto (bez uwzględnienia prawa do odliczenia). W rezultacie, wyrok ten może budzić pewien niedosyt i generować spory co do tego, w jakim zakresie podważa on legalność obowiązków nałożonych pakietem paliwowym, a więc czy w każdym przypadku, czy też wyłącznie wówczas, gdy faktura nie została wystawiona, a tym samym nie powstał obowiązek podatkowy przed terminem zapłaty podatku.

BARTOSZ BOŁTROMIUK
DORADCA PODATKOWY

Obowiązek dokumentacyjny sporządzenia dokumentacji cen transferowych przez oddział dla transakcji kontrolowanej polegającej na przypisaniu dochodu/straty do oddziału przez jego jednostkę macierzystą, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 15 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.168.2021.2.MS

Przedmiotem złożonego przez oddział podmiotu zagranicznego wniosku o interpretację indywidualną było zapytanie o możliwość wyłączenia obowiązków dokumentacyjnych z zakresu cen transferowych transakcji polegającej na przypisaniu dochodu/straty do oddziału przez jego zagraniczną jednostkę macierzystą. Zdaniem wnioskodawcy (oddziału) nie ciąży na nim obowiązek sporządzenia lokalnej dokumentacji cen transferowych dla transakcji stanowiącej przypisanie do oddziału dochodu lub straty przez jednostkę macierzystą. Zgodnie z przedstawioną przez wnioskodawcę argumentacją brak jest przesłanek do uznania, na podstawie przepisów ustawy CIT (z uwagi na brak definicji legalnej oraz brak wymienienia zagranicznych osób prawnych jako podatników – art. 1 ustawy CIT), zagranicznej jednostki macierzystej oddziału jako podatnika ustawy CIT, a tym samym nie zaistnieje powiązanie wskazane w art. 11a ust. 1 pkt 4 lit. d) ustawy CIT, zgodnie z którym za podmioty powiązane należy uznać podatnika i jego zagraniczny zakład. Tym samym, zdaniem wnioskodawcy, przytoczony artykuł dotyczy jedynie jednostek macierzystych z siedzibą w Polsce i ich zagranicznych zakładów.

Organ interpretacyjny nie zgodził się ze stanowiskiem podatnika. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej wskazał, iż art. 11a ust. 1 pkt 6 ustawy CIT nie różnicuje „zagranicznego zakładu” na zagraniczny zakład podmiotu zagranicz-

nego i zagraniczny zakład podmiotu polskiego. Podkreślono przy tym pierwszeństwo wykładni językowej w interpretacji prawa podatkowego nad pozostałymi rodzajami wykładni (systemowej i celowościowej). Tym samym brak rozróżnienia zagranicznego zakładu wskazuje wprost, iż zgodnie z ustawą CIT za podmioty powiązane należy również uznać zagraniczną jednostkę macierzystą oraz jej zagraniczny zakład.

Komentarz eksperta

Analizowana w ramach komentowanej interpretacji kwestia występowania powiązań pomiędzy podatnikiem a jego zagranicznym oddziałem nie jest jednoznaczna i może budzić wątpliwości interpretacyjne podatników. Istnieją argumenty, przytoczone przez autora wniosku o wydanie komentowanej interpretacji, przemawiające za uznaniem, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie cen transferowych, za podmioty powiązane należy uznać jedynie polską jednostkę macierzystą i jej zagraniczny zakład. W konsekwencji jednak, taka interpretacja sprawia, iż poza zakresem przepisów dotyczących cen transferowych będą zdarzenia gospodarcze realizowane pomiędzy zagranicznym podmiotem gospodarczym, a jego oddziałem położonym w Polsce.

Dyrektor KIS w przedstawionej interpretacji nie zgodził się ze stanowiskiem wnioskodawcy uznając, iż pojęcie podatnika i zakładu zagranicznego odnosi się również do zagranicznego podmiotu gospodarczego i jego polskiego oddziału. Należy spodziewać się, iż podobne stanowisko będą prezentowały także organy skarbowe podczas ewentualnej kontroli podatników w zakresie poprawności rozliczeń pomiędzy podmiotami powiązanimi. Dopóki zatem obecne brzmienie przepisów ustawy CIT w ww. zakresie nie ulegnie zmianie, należy liczyć się z możliwością powstania sporu z organami skarbowymi, w przypadku przyjęcia odmiennego stanowiska przez podatnika.

PIOTR KICIŃSKI
DORADCA PODATKOWY

KAMIL SZABŁOWSKI
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Podstawa opodatkowania VAT przekazywanych przez pracodawcę na rzecz pracowników (górników) świadczeń, wyrok NSA z 31 sierpnia 2021 r., sygn. I FSK 230/18	6
Skutki na gruncie art. 89a ustawy VAT cesji wierzytelności, co do której podatnik skorzystał z ulgi na złe długi, a wartość wierzytelności uległa zmianie po wystawieniu faktury korygującej zmniejszającej należność podatnika, wyrok NSA z 2 września 2021 r., sygn. I FSK 1383/18	6
Uczestnik konsorcjum, który świadczy usługi na rzecz zamawiającego jako jeden z wykonawców, nie może być uznany za podwykonawcę lidera konsorcjum w rozumieniu art. 17 ust. 1h ustawy VAT, wyrok NSA z 2 września 2021 r., sygn. I FSK 730/18	6
Kwestia ustalenia czy usługi podwykonawstwa zastępczego podlegają opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 31 sierpnia 2021 r., sygn. I FSK 729/18	6
Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, spółka komandytowa nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT, wyrok WSA w Gliwicach z 31 sierpnia 2021 r., sygn. I SA/GL 881/21	7
Kwestia prawa do odliczenia podatku naliczonego od wydatków inwestycyjnych i bieżących gminy związanych z działalnością kina, wyrok WSA w Opolu z 3 września 2021 r., sygn. I SA/OP 218/21	7

Podstawa opodatkowania VAT przekazywanych przez pracodawcę na rzecz pracowników (górników) świadczeń, wyrok NSA z 31 sierpnia 2021 r., sygn. I FSK 230/18

W analizowanej sprawie spółka dokonując świadczeń na rzecz pracowników wykonuje swoje obowiązki wynikające z przepisów prawa pracy. Jednak przy zakupie tych świadczeń spółka nabywa prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego związanego z nabyciem tych świadczeń. Określenie podstawy opodatkowania świadczonych na rzecz pracowników usług i dostawy towarów w niższej wysokości niż ich wartość rynkowa prowadziłoby do osiągnięcia przez spółkę korzyści podatkowych w postaci niższej kwoty podatku należnego, byłoby sprzeczne z art. 80 Dyrektywy 112. W przedstawionym stanie faktycznym, organ wydający interpretację, bez naruszenia art. 32 ustawy VAT, był uprawniony do oceny, że podstawą opodatkowania spornych świadczeń stanowi ich wartość rynkowa.

Przepis art. 29a ustawy VAT stanowi ogólną zasadę, że podstawą opodatkowania jest wszystko, co stanowi zapłatę, którą dokonujący dostawy towarów lub usługodawca otrzymał lub ma otrzymać od nabywcy (usługobiorcy). Od tej zasady ustawodawca przewidział wyjątki. Taki wyjątek od ogólnej zasady stanowi przepis art. 32 ust. 1 ustawy VAT, który ma zastosowanie w przedstawionym stanie faktycznym.

Skutki na gruncie art. 89a ustawy VAT cesji wierzytelności, co do której podatnik skorzystał z ulgi na złe długi, a wartość wierzytelności uległa zmianie po wystawieniu faktury korygującej zmniejszającej należność podatnika, wyrok NSA z 2 września 2021 r., sygn. I FSK 1383/18

W sytuacji, gdy fundacja posiadała będzie potwierdzenie odbioru faktury korygującej przez nabywcę, cesja wierzytelności dokonana po wystawieniu faktury korygującej zmniejszającej należność fundacji, będzie stanowić okoliczność, która na podstawie art. 89a ust. 4 ustawy VAT, zobowiąże fundację do zwiększenia w rozliczeniu za okres, w którym dokonano cesji,

podstawy opodatkowania oraz kwoty podatku należnego o kwotę wierzytelności przysługującej fundacji po korekcie, tj. kwotę zmniejszoną o kwoty wskazane w fakturze korygującej.

Uczestnik konsorcjum, który świadczy usługi na rzecz zamawiającego jako jeden z wykonawców, nie może być uznany za podwykonawcę lidera konsorcjum w rozumieniu art. 17 ust. 1h ustawy VAT, wyrok NSA z 2 września 2021 r., sygn. I FSK 730/18

Zgodzić się należy z poglądem, że przyjęta przez lidera rola w rozliczeniach pomiędzy zamawiającym a członkiem konsorcjum (lider wystawia faktury na rzecz zamawiającego) nie zmieniała strony umowy o zamówienie. Z wniosku wynika, że członek konsorcjum realizuje umowę o zamówienie jako jej wykonawca, na zlecenie zamawiającego. Świadczy to o statusie uczestnika jako wykonawcy umowy o zamówienie, a zatem o działaniu z mocy tej umowy i na zlecenie zamawiającego, a nie z mocy umowy konsorcjum i na zlecenie lidera konsorcjum. A skoro tak, to błędne jest uznanie, że w stanie sprawy może mieć zastosowanie art. 17 ust. 1h ustawy VAT (mechanizm odwrotnego obciążenia) względem uczestnika konsorcjum – jako podwykonawcy.

Kwestia ustalenia czy usługi podwykonawstwa zastępczego podlegają opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 31 sierpnia 2021 r., sygn. I FSK 729/18

Koszty wykonawstwa zastępczego realizowanego przez osobę trzecią nie są objęte VAT. Taki sam charakter mają koszty wykonawstwa zastępczego dokonane przez generalnego wykonawcę własnymi zasobami. Bez względu bowiem na to, czy to wykonawstwo zastępcze dokonuje osoba trzecia, czy też wykonawca, tożsamy jest cel i funkcja tych czynności.

W obu przypadkach chodzi bowiem o to, aby została naprawiona szkoda wynikająca z nieprawidłowej realizacji umowy przez podwykonawcę. Zawsze ciężar ekonomiczny tego wykonania zastępczego ponosi podwykonawca, a więc podmiot, który nie wywiązał się w sposób należyty ze swych obowiązków wynikających z umowy.

Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, spółka komandytowa nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT, wyrok WSA w Gliwicach z 31 sierpnia 2021 r., sygn. I SA/GL 881/21

Jeżeli do obliczenia wysokości podatku od przychodu komplementariusza, zgodnie z art. 30a ust. 6a ustawy PIT, konieczne jest poznanie wysokości podatku należnego spółki, to obowiązek podatkowy komplementariusza powstały z chwilą wypłaty mu zaliczki na poczet udziału w zyskach, przekształca się w zobowiązanie podatkowe w momencie obliczenia dochodu tej spółki na podstawie art. 19 ustawy CIT. Dopiero wówczas będzie znana wysokość podatku do zapłaty przez komplementariusza.

W konsekwencji, w tym momencie płatnik będzie mógł zrealizować swój obowiązek w postaci obliczenia podatku, zaś w dalszej kolejności pobrania i wpłacenia właściwemu organowi podatkowemu. Tylko w taki sposób płatnik zrealizuje wynikający z art. 41 ust. 4e ustawy PIT, obowiązek pobrania podatku z uwzględnieniem zasad określonych w art. 30a ust. 6a-6e ustawy PIT. Wypłacając komplementariuszom w trakcie roku podatkowego zaliczki na poczet zysku, spółka komandytowa nie ma obowiązku pobierania zryczałtowanego podatku dochodowego, o którym mowa w art. 30a ust. 1 pkt 4 ustawy PIT.

Kwestia prawa do odliczenia podatku naliczonego od wydatków inwestycyjnych i bieżących gminy związanych z działalnością kina, wyrok WSA w Opolu z 3 września 2021 r., sygn. I SA/OP 218/21

Gminie przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego od wydatków (zarówno inwestycyjnych, jak i bieżących) związanych tylko i wyłącznie z kinem za pomocą rzeczywistego przewspółczynnika, opartego o wartość netto uzyskanych wpływów w ramach transakcji zewnętrznych, podlegających VAT w sumie wartości netto ogółu wszystkich czynności wykonywanych w kinie (tj. zarówno transakcji zewnętrznych podlegających VAT, jak i czynności wewnętrznych niepodlegających VAT).

Wskazana metoda obliczenia przewspółczynnika jest bardziej precyzyjna, niż metoda wskazana w rozporządzeniu wykonawczym Ministra Finansów i w stanie faktycznym przedstawionym przez gminę pozwala na dokonanie obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, wyłącznie w odniesieniu do części kwoty podatku naliczonego proporcjonalnie przypadającej na wykonywane w ramach działalności gospodarczej czynności opodatkowane, a także obiektywnie odzwierciedla część wydatków przypadającą odpowiednio na działalność gospodarczą oraz na cele inne niż działalność gospodarcza.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Kwalifikacja wydatków do kosztów kwalifikowanych , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.235.2021.2.AN _____	9
Ważność certyfikatów rezydencji , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.241.2021.1.ANK _____	9
Premia roczna jako koszt podatkowy , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.226.2021.3.MBD _____	10
Wierzytelności nieściągalne jako koszt podatkowy , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.223.2021.2.JKU _____	10
Kwestia możliwości skorzystania przez bank ze zwolnienia z art. 11 ust. 2 pkt 1 ustawy PNIF przez cały okres objęcia wdrożonym planem naprawy , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4016.4.2021.1.MBD _____	11
Rozliczanie strat powstałych przed utworzeniem PGK w związku z upływem okresu obowiązywania umowy o utworzeniu PGK , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.227.2021.2.AW _____	11

Kwalifikacja wydatków do kosztów kwalifikowanych, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.235.2021.2.AN

Faktyczne wykonywanie określonych czynności w zakresie działalności badawczo-rozwojowej (B+R) przesądza o tym, czy wynagrodzenie oraz składki od wynagrodzenia (w całości lub w części) stanowią koszt kwalifikowany, o którym mowa w art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT. Odnosząc się zatem do ponoszonych przez spółkę kosztów wynagrodzeń dla pracowników spółki bezpośrednio zaangażowanych w projekt wskazać należy, że wydatki poniesione przez spółkę na: wynagrodzenia zasadnicze oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe; wynagrodzenia wypłacane na podstawie szczególnych przepisów prawa pracy; ekwiwalent za niewykorzystany urlop; premie bonusy i nagrody, diety i inne należności za czas podróży służbowej oraz składki od tych należności, mogą stanowić koszty kwalifikowane, o których mowa w art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, w proporcji czasu pracy poświęconego przez danego pracownika na realizację działalności B+R w ogólnym czasie pracy tego pracownika w danym miesiącu.

Natomiast, wynagrodzenia za czas urlopu oraz choroby i innego wynagrodzenia wypłacanego na podstawie szczególnych przepisów prawa pracy, w części finansowanej przez spółkę wraz z należnymi składkami, nie można uznać za koszty kwalifikowane, bowiem pracownik w tym czasie nie realizował działalności B+R. Odnosząc się z kolei do ponoszonych przez spółkę kosztów wynagrodzeń oraz sfinansowanych przez płatnika składek z tytułu tych należności pracowników kadry kierowniczej zarządzającej, pośrednio zaangażowanych w projekt (koszty dotyczące funkcji zarządczych, nadzorczych i koordynujących, które to będą objęte dofinansowaniem pośrednio w postaci przyznanego spółce ryczałtu kosztów ogólnych stanowiącego odpowiedni procent kosztów bezpośrednich) należy zauważyć, że osoby te nie uczestniczą bezpośrednio w prowadzonych pracach B+R.

Aby wynagrodzenie pracownika mogło zostać zaliczone do kosztów kwalifikowanych pracownik musi czynnie uczestniczyć w prowadzonych pracach B+R. Pracownik ten musi faktycznie

bezpośrednio uczestniczyć w tych pracach. Tylko wówczas wynagrodzenie takiego pracownika oraz koszty świadczeń poniesionych na jego rzecz, będą mogły stanowić dla wnioskodawcy koszt kwalifikowany. Zatem, nie można zgodzić się ze stanowiskiem, że opisane we wniosku koszty zatrudnienia osób pośrednio zaangażowanych w prace B+R, będą stanowić koszty kwalifikowane, o których mowa w art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT.

Art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, powinien być rozumiany jako przepis uprawniający spółkę do zaliczenia do kosztów kwalifikowanych (i na tej podstawie odliczenia w uldze B+R) tej części należności na rzecz pracowników, która dotyczy realizacji działalności B+R w tym miesiącu w czasie, w jakim pozostawał do dyspozycji pracodawcy - tj. w części proporcjonalnie odpowiadającej stosunkowi czasu poświęconego realizacji działalności B+R do pozostawania do dyspozycji pracodawcy (tj. spółki), czyli czasu nieobjętego urlopu oraz innych usprawiedliwionych nieobecności. Tym samym, nie można także podzielić poglądu spółki, że przy wyliczeniu proporcji, o której mowa w art. 18d ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, należy brać pod uwagę faktyczny wymiar czasu przeznaczanego na realizację działalności B+R w ogólnym czasie pracy pracownika w danym miesiącu, który obejmuje także czas usprawiedliwionej absencji pracownika.

Ważność certyfikatów rezydencji, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 25 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.241.2021.1.ANK

Jeżeli miejsce siedziby podatnika dla celów podatkowych zostało udokumentowane certyfikatem rezydencji niezawierającym okresu ważności, wnioskodawca uwzględnia ten certyfikat w odniesieniu do płatności dokonanych w okresie 12 miesięcy od dnia wydania certyfikatu.

Jeśli miejsce siedziby podatnika dla celów podatkowych zostało udokumentowane certyfikatem, który (i) potwierdza rezydencję podatkową spółki powiązanej jedynie na dzień wydania certyfikatu, (ii) nie obejmuje dnia wydania certyfikatu a tylko okres z przeszłości - wnioskodawca nie uwzględni tego certyfikatu w odniesieniu do płatności dokonanych w okresie 12 miesięcy od dnia wydania certyfikatu.

Premia roczna jako koszt podatkowy, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 24 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.226.2021.3.MBD

W rozpatrywanej sprawie wysokość premii rocznej uzależniona będzie od wskaźnika EBITDA, osiągniętego przez spółkę w roku obrotowym trwającym od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. Zostanie wyznaczona pula do podziału pomiędzy uprawnionych odpowiadająca 20% EBITDA wyniku spółki w roku 2021 z uwzględnieniem, że premia pomniejsza wynik roku, którego dotyczy. Źródłem finansowania premii rocznej będą środki obrotowe spółki.

Mając na uwadze powyższe, a w szczególności to, że spółka wskazała na związek przyczynowo-skutkowy z możliwością generowania przez spółkę przychodów i uargumentowała, że przyznając i wypłacając premie spółka ma na celu silniejsze powiązanie wynagrodzeń wypłacanych uprawnionym z faktycznymi wynikami finansowymi spółki i tym samym, zmotywowanie personelu do wzrostu ich zaangażowania, przesłanki umożliwiające zaliczenie tych wydatków do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy CIT należy uznać za spełnione.

Zatem, uznać należy, że premia roczna stanowi koszt poniesiony w celu osiągnięcia przychodów ze źródła przychodów lub w celu zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, a ograniczenia zawarte w art. 16 ust. 1, w szczególności art. 16 ust. 1 pkt 15a ustawy CIT, nie znajdzie zastosowania do premii rocznej wypłacanej przez spółkę. A zatem, wypłata premii rocznej dla uprawnionych, której wysokość skalkulowana jest w oparciu o określony procent zysku netto spółki, stanowi koszt uzyskania przychodów spółki, zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy CIT.

Wierzytelności nieściągalne jako koszt podatkowy, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.223.2021.2.JKU

Postanowienie o nieściągalności części wierzytelności stanowi wymagane, ustawowe udokumentowanie nieściągalności także dalszej części wierzytelności, ale tylko w sytuacji, gdy przysługuje względem tego samego dłużnika i wywodzi się z jednego tytułu prawnego. Zatem, w opisanym we wniosku zdarzeniu przyszłym zostanie

spełniony warunek uznania za udokumentowaną nieściągalność całej wierzytelności umownej, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy CIT, przysługującej spółce przeciwko temu samemu dłużnikowi, która była dochodzona w części i która to część została objęta postanowieniem o nieściągalności. W konsekwencji, cała wierzytelność umowna będzie mogła zostać zaliczona do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. a w związku z art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy CIT.

Natomiast skoro wierzytelności incydentalne nie mają ze sobą tak ścisłego związku i nie wywodzą się z tego samego tytułu prawnego, to nie spełniają warunku uznania za udokumentowaną nieściągalność całej wierzytelności incydentalnej, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy CIT. Zatem, w opisanym we wniosku zdarzeniu przyszłym nie zostanie spełniony warunek uznania za udokumentowaną nieściągalność całej wierzytelności incydentalnej przysługującej spółce przeciwko temu samemu dłużnikowi, która była dochodzona w części i która to część została objęta postanowieniem o nieściągalności, a w konsekwencji cała wierzytelność incydentalna nie będzie mogła zostać zaliczona do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. a w związku z art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy CIT.

W przypadku, gdy podatnik posiada kilka wierzytelności wobec danego dłużnika, a tylko w stosunku do jednej z nich jest w posiadaniu postanowienia, z którego treści jednoznacznie wynika, że dłużnik nie ma majątku, nie może zakwalifikować pozostałych wierzytelności do kosztów uzyskania przychodów, ponieważ każda z nich aby mogła być uznana za nieściągalną, powinna być udokumentowana w sposób określony w art. 16 ust. 2 ustawy CIT. Tym samym, spółka nie będzie uprawniona do zaliczania do kosztów uzyskania przychodów tych wierzytelności, które nie były przedmiotem egzekucji zakończonej wydaniem postanowienia o nieściągalności.

W sytuacji, gdy spółka będzie w posiadaniu postanowienia o nieściągalności dotyczącego tylko jednego rodzaju lub części wierzytelności przysługującej temu samemu dłużnikowi, nie będzie uprawniona do zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów utworzonych odpisów aktualizujących od wszystkich wierzytelności, zarówno umownych, jak i incydentalnych występujących przeciwko temu samemu dłużnikowi.

Kwestia możliwości skorzystania przez bank ze zwolnienia z art. 11 ust. 2 pkt 1 ustawy PNIF przez cały okres objęcia wdrożonym planem naprawy, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4016.4.2021.1.MBD

Jak wynika z wniosku, w związku z wystąpieniem straty bilansowej na koniec grudnia 2020 r. i wobec przekroczenia na koniec grudnia wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 ustawy - Prawo bankowe oraz prognozą wystąpienia straty w 2021 r., zarząd banku - stosując środek wczesnej interwencji - podjął decyzję (na podstawie uchwały z dnia 16 marca 2021 r.) o wdrożeniu planu naprawy zatwierdzonego decyzją Komisji Nadzoru Finansowego (KNF) z dnia 3 stycznia 2018 r. Uchwała obejmuje wskazanie przyczyn podjętej decyzji, uzasadnionej względami ekonomicznymi i sytuacją finansową banku. Jednocześnie, bank stosownie do dyspozycji wynikającej z art. 141m ust. 4 ustawy - Prawo bankowe, sporządził aktualizację planu naprawy, która została przekazana do KNF w dniu 2 kwietnia 2021 r. zmieniając poziomy wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 tejże ustawy.

Na dzień złożenia wniosku, KNF nie zatwierdziła przedłożonej przez bank aktualizacji planu naprawy w drodze decyzji, przy czym zgodnie z art. 142 ustawy - Prawo bankowe, KNF może zwrócić się do banku o wprowadzenie zmian do złożonej aktualizacji planu naprawy. Ponadto, w dniu podjęcia uchwały o wdrożeniu planu naprawy zarząd banku złożył do KNF zawiadomienie (pismo z dnia 16 marca 2021 r.) o wystąpieniu przesłanki obligującej bank do wdrożenia planu naprawy. Bank posiada elektroniczne potwierdzenie złożonego zawiadomienia. Z dniem złożenia zawiadomienia do KNF, bank rozpoczął wdrażanie działań naprawczych i tym samym został objęty wdrożonym planem naprawy. Na dzień 31 marca 2021 r. będący pierwszym końcem miesiąca po objęciu banku wdrożonym planem naprawy, bank osiągnął narastająco za 3 miesiące 2021 r. dodatni wynik netto oraz na dzień 31 marca 2021 r. nie zostały osiągnięte poziomy wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 ustawy - Prawo bankowe zgodnie z obowiązującym i wdrażanym planem naprawy. Z kolei, zgodnie z przyjętym planem finansowym na 2021 r., bank spodziewa się osiągnięcia straty netto za cały rok 2021 oraz osiągnięcia na dzień 31 grudnia 2021 r. poziomu wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 ustawy - Prawo bankowe.

W tej sytuacji należy uznać, iż prawo do zwolnienia od podatku od niektórych instytucji fi-

nansowych (PNIF) bank nabył w trakcie miesiąca marca 2021 r., w którym wdrożył plan naprawy w związku z wystąpieniem straty bilansowej i przekroczeniem wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 ustawy - Prawo bankowe, na dzień 31 grudnia 2020 r. W związku z czym, począwszy od marca 2021 r. bank będzie korzystał ze zwolnienia z opodatkowania PNIF. W konsekwencji, bank nie będzie zobowiązany do obliczenia i wpłaty podatku do właściwego organu podatkowego za miesiąc marzec 2021 r. i kolejne miesiące, aż do zakończenia realizacji planu naprawy przez bank, bez konieczności badania po każdym zakończonym miesiącu czy zostały osiągnięte wskaźniki, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2 ustawy - Prawo bankowe. W okresie realizacji wdrożonego planu naprawy zysk osiągany przez bank będzie przeznaczany w pierwszej kolejności na pokrycie strat, a następnie na zwiększenie funduszy własnych banku. Dlatego należy przyjąć, że aby zrealizować cel w postaci przeciwdziałania pogarszającej się sytuacji banku, ustawodawca przedział m.in. zwolnienie, o którym mowa w art. 11 ust. 2 pkt 1 ustawy PNIF, dla banków realizujących plan naprawy.

Rozliczanie strat powstałych przed utworzeniem PGK w związku z upływem okresu obowiązywania umowy o utworzeniu PGK, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 sierpnia 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.227.2021.2.AW

Mając na uwadze postanowienia zawarte w art. 1a ust. 10a i 10b ustawy CIT, należy stwierdzić, że możliwość rozliczenia powstałych przed utworzeniem PGK strat podatkowych powstanie w stanie faktycznym, w którym wystąpi obowiązek wstecznego rozliczenia. Podkreślenia wymaga, że w tej sytuacji zachowany powinien być 5-letni okres rozliczania strat liczony w sposób ciągły od roku następującego po roku w którym strata została wypracowana.

Przepisy ustawy CIT nie zawierają uregulowań szczególnych dających prawo kontynuowania rozliczania strat powstałych przed utratą statusu podatnika, na zasadach w których 5-letni okres liczony byłby „na nowo” lub z pominięciem okresu, w którym spółka nie posiadała statusu podatnika. W związku z powyższym, do ustalenia okresu, w którym spółka uprawniona będzie do rozliczenia poniesionej straty należy wliczyć lata, w których spółka była członkiem PGK. Biorąc powyższe pod uwagę, spółka nie może, na zasadach przewidzianych w ww. przepisach, rozliczyć straty powstałej w 2013 r. bez względu na źródło przychodów, z którym jest związana.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

PIOTR KORSZLA
tel. +48 509 802 418
piotr.korszla@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
tel. +48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl